

Universitätsbibliothek Wuppertal

Lukianu Hapanta

Lucianus <Samosatensis>

Basileae, [1619]

Cynicus

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1448](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1448)

Idem lib. Metamorph. 15:

Pitheiam profugo cursu Troezena petebam.

Apud Troezenios lege vetabantur puella nubiles & adolescentes connubio iungi, priusquam caesariem totondissent. Assyrijs etiam observatum hic commemorat Lucianus.

KYNIKΟΣ.

CYNICVS.

Thoma Moro interprete.

ARGVMENTVM.

Disputatio est Luciani ac Cynici, qua alter Cynicam vitam vt sordidam atq; ferinam, & à natura hominis abhorrentem reprehendit, alter vt frugalem & modestam, & virtuti maximè conuenientem defendit. Luciam argumenta sumuntur à modo & descriptione vitæ victusq; Cynicorum, quòd illi vt mendici incedant: vt canes, quibusuis reiectamenti victitent: & vt feræ, nullas cetas sedes, nulla certa habitacula teneant: deinde & contra naturam faciant, quæ ob id omnia creârit, vt illis ad corporum alimenta, defensionem, & voluptatem quoq; vtamur: quæ cum illi contemnant ac negligant, ipsam naturam ac Deum negligere atq; contemnere videri. Contrà autem Cynicus à finitione opulentia & inopia ostendit, se neque mendicum esse, neque quicquam sibi deesse. Deinde quod alter de natura & rebus omnibus ad usum nostrum creatis affert, id similitudine quadam diluit. Et primò, quod ad victum attinet, ostendit, vt in conuiuio lauto non omnia ab omnibus arripiri & vorari, sic neque in rebus creatis omnia ab omnibus vsurpari conuenire: alia ægrotantibus & inualidis, alia valentibus & robustis magis accommodata esse. Atq; eo loco in diuitias vt quæ magna molestia multisq; periculis pariütur, deinde & ipsæ vicissim multorū malorū causæ sint, inuehitur. Et quod alter de Cynicis vsurparat, hoc in diuites ipse retorquet, videlicet quòd contrà quam à natura omnia creata ac facta sint, ipsi illis vtantur. Deniq; vitam suam deorum etiam exemplo atq; auctoritate comprobat. Deinde verò, quod ad habitum & cultum

cultum pertinet, ostendit ea quoque parte naturam magis sequi sese, quam diuites, ex officio & sine vestium, cæterarumque id genus rerum. Nam se, quatenus vsus postulat, illis vti: contra diuites vt cinædos & mulieres incidere, glabros & delicatos, & perinde vt torrente aliquo, sic libidine sua præcipites ferri. Postremò etiam deos perososque barbatos ac nudos fingi, sibi quàm diuitibus illis habitu ac cultu similiores apparere.

ΚΥΝΙΚΟΥ ΚΑΙ
Λυκίου

LVCIANVS ET
Cynicus.

Ι ποτε, ὃ οὐτὸ
πάρανα μὲν ἐ-
χες καὶ λόβιου,
χιτῶνα δ' ἐν ἱ-
χθῆσι καὶ γυμνοδρακῆ, καὶ ἀνυπο-
δυσταῖς, ἔ ἀκρίτῳ καὶ ἀπάνθρω-
πον βίον καὶ θυελεύθῳ ἐπιτεξά-
μην, καὶ ἀπὸ τοῖς ἐναντίοις τὸ
ἴδιον δέμας, ὅτι ὡς οἱ ποταμοί,
ἀσχεχυσάμενοι, κεννοσῆς
ἀποτὸ ἀμαχῶ, καὶ ἀναξόμα-
νοι ἐπὶ ξηρῶ ἀπέδου, ὡς ἀ-
στω πᾶμιπομορ τῶτι τὸ πρὶ
βάνιον φέρει, δ' ἀπὸ τοῖς τῶ
λεπτόν, οὐδὲ μαλακόν οὐδὲ ἀν-
θυρόν; Κν. οὐδὲ γὰρ δέμας,
τοῖδ' ὅν, ὅποῖον ἀν ποιεῖται
ῥᾶτα, καὶ ἡδ' ἐπιτεξέμεθα πρᾶ-
μαῖα ὡς ἐποδῆσαι παρήχορ
τοῖς.

comparetur facillimè, dominoque minimum exhibeat negotij:
id inquam,

Vid tu tandem
barbam quidè
habet & co-
mam, tunicà
non habes, nudus conspi-
ceris ac sine calceis, delea-
tia nimirum vaga inhumas
nâque ac ferali vita: tum
proprio corpore contra
quam faciunt cæteri, sem-
per vsus incommode, nunc
huc, nunc illuc circumis, in
arido præterea solo cubans,
adeò vi plurimum etiam sor-
dium, tritum isthuc pal-
lium referat, alioqui nec
ipsum vel tenui flo, vel mol-
le, vel florulentum. CY-
NIC. Neque enim indigeo,
si quid est huiusmodi, ve
id inquam,

εἶδον γὰρ ἀρκῆ μοι, οὐ δὲ πῆς
 θεῶν ἀπέ μοι, ἢ πολυτελέει
 ἐνομιζέας καίαια πῆσῶνα;
 Λυ. ἢ μάλα. Κυ. τί δὲ οὐτελέει
 ἀρετῆς; Λυ. καὶ μαλα. Κυ. τί
 ποτ' ἔργον ἔργον ἐμὲ τῶν σοφῶν
 ἀντιθέσθον ἀρετῶν, τοὺς
 δὲ πολυτελέει, ἐμὲ αὐτῶν, ἢ
 ἐκείνους; Λυ. ὅτι ἐκ ἀντιθέ-
 σιόν μοι, μὰ Διὰ, τῶν πο-
 λῶν ἀρετῶν δοκέει, ἀν-
 τιθέσθον, μάλλον δὲ τελέει,
 ἐνδῶς καὶ ἀπόρος ἀρετῆς
 γὰρ ἐστὶν οὐ τῶν πτωχῶν, οἱ τῶν
 ἐφ' ἡμῶν προφῶν μεταίτεσι.
 Κυ. βέλαι ἔργον ἄλλοθεν, ἐπὶ πῆ-
 λυθον ἐνταῦθα ὁ λόγος, τί
 γὰρ ἐνδῶς, ἢ τί γὰρ ἰκανόν ἔστι;
 Λυ. εἴ σοι δοκέει. Κυ. ἀρ' ἔστι
 κανόν ἢ ἐκείνῳ, ὅπερ ἀρ' ἐξί-
 κνηται πῆς τῶν ἐκείνῳ χεῖρας,
 ἢ ἀπὸ τί λέγεται; Λυ. ἔγω τοῦ-
 τῶ. Κυ. ἐνδῶς δὲ, ὅπερ ἀρ' ἐν-
 δῶς ἔστι ἢ τῆς χεῖρας, ἢ μὴ ἐ-
 ξικνηται πῆς τὸ λέγειν; Λυ.
 νῶ. Κυ. ὅπερ ἀρ' ἔστι ἐμῶν ἐν-
 δῶς ἔστι, οὐδὲ γὰρ αὐτῶν, ὅ, τι ἐ-
 τῶ χεῖρας ἐκπληροῖ τῶν ἐμῶν.
 quicquid cuiusquam visus deest, nec eò quò sit necesse, perue-
 nit? LVC. Scilicet. CYN. Nihil igitur meis in rebus de-
 est. Nihil enim in his est quod necessitatem nõ expleat meam.

id inquam, mihi sufficit. At
 tu per deos dic mihi putásne
 esse in luxu vitium? LVC.
 Imò admodum. CYN.
 Contrà in frugalitate virtu-
 tem; LVCIA. Admodum.
 CYN. Cur igitur tandem
 quum me videas viuentem
 frugalius quàm vulgò faciūt
 homines, eos verò sumptuo-
 suis, me non illos arguis?
 LVC. Quia non frugalius
 per Iouem videris mihi, sed
 egentius viuere, imò vitam
 omnino egenam atque ino-
 pem. Nam tu nihil à mendi-
 cis differs, qui cibum mendi-
 cant in diem. CYN. Vis er-
 go videamus (quandoquidē
 huc processit oratio)^a quid-
 nam inopia sit, quidq; rur-
 sus copia? LVC. Si tibi quia-
 dem ita videtur. CYN. Nū
 quid ergo satis id cuique est,
 quicquid ipsius explet neces-
 sitatem? an aliud quippiam
 dicis? LVC. Esto istud.
 CYN. Indigentia verò,
 EBE 3 LVC.

Δου. ἴσ τῶδ ἡγός; Κυ. ἰὰ μ
 σκοπῆς, πῶς ὁ, τι γέροντι ἕκα-
 στῳ, ἄν δὲ ἰούμα, οἶον οἶνα,
 ἄρ ἔχι σκίπυς; Δυ. ναί. Κυ. τί
 ἦ ἄδης; ἦ χάειρ; ἄρα ἔχι αὐτῇ
 ἦ σκίπυς; Δυ. ναί. Κυ. ἦ σκίπυς
 πῶς αὐτῇ; πῶς θιῶν, τί ὅτι
 δὲ θιῶν ἔινκα, ὅτι ἄμυ-
 νορ ἔχῃ ἦ σκίπυς; Δυ.
 δοκῆ μοι. Κυ. πῶς ἔν τὰ πό-
 δα ἰάνοιμ ἔχῃ δοκῆ σοι; Δυ.
 ἂν οἶδα. Κυ. ἂν ὄσας ἄν μά-
 θοις, τί ποδῶν ἔς ἔργον; Δυ.
 ποροῦσθα. Κυ. ἰάνοιμ οὐρ
 ποροῦσθα σοι δοκῆ οἶος
 μοι πόδου, ἢ οἶ τῶν ποδῶν;
 Δυ. τῶδ ἢ οὐκ ἴσας. Κυ. ἔτι
 πῶ, οὐδ' ἔχῃ ἔχῃ ἢ μὴ
 ἔχῃ, τὸ ἔαυτ' ἔργον ἄρ ἔ-
 δόασιν; Δυ. ἴσας. Κυ. τῶδ ἢ δὲ
 πόδας οὐδ' ἔχῃ φάνομα ἔχῃ
 ἔχῃ ἔχῃ ἔχῃ ἔχῃ ἔχῃ.
 Δυ. οὐκ ἴσας. Κυ. τί ἦ, τοῦ-
 μόν ὡμα ἦ τοῦτων ἄρα ἰάνοι-
 μοι; ἢ ἔχῃ ἰάνοιμ, ἢ ἄδης ἔ-
 σθον ἄρ ἔχῃ ἔχῃ ἔχῃ ἔχῃ.
 ἄρ ἔν τὸν ἔχῃ ἔχῃ ἔχῃ ἔχῃ;
 bus ergo nihil peius affectus videor, quam alij? LVC. Non
 videris. CY. Quid corpus verò meum? Num deterius quam
 reliquorum? Nempe si deterius se haberet, esset idem imbecil-
 lius; corporis quippe virtus robur est. An meū ergo debilius

LVC. Quo pacto illud aī? CYN Scies, si consideres in-
 quem usum eorum quodque
 paratum est, quorū egimus,
 vt domus: an non tegumenti
 gratia? LVC. Maximē. CY.
 Quid vestis, cuius gratia?
 nōne tegumenti etiam ipsae?
 LVC. Sanē. CYN. At ipso
 per deos tegumento, cuius
 rei gratia indiguerimus, nōne
 vt melius se habeat id
 quod tegitur? LV. Mihi quis
 dem sic videur. CYN. Va-
 trum igitur tibi peius se ha-
 bere videntur pedes? LVC.
 Nescio. CYN. Aiqui hoc
 pacto didiceris: quōdnam
 pedum officium est? LV. In-
 gredi. CYN. An deterius
 ergo ingredi pedes tibi vidē-
 tur mei, quam aliorū? LVC.
 Istud verò sortasse non. CY.
 At non possent seu sese me-
 lius seu deterius haberent,
 officium suum praestare?
 LV. Fortasse. CYN. Pedis
 LVC.

Λν. οὐ φάνηται. Κυ. οὐ δίνω
 ἕξι οἱ πόδες φάνησθαι μοι σκέ-
 πης ἐνδύσεως ἕξιον, ἕτι τὸ λοι-
 πὸν σώμα. ἂ ἤ ἐνδύσεως ἕξιον,
 λακῶς ἄν ἔχοι. ἢ ἤ ἐνδύσεως,
 φαυταχῆ κακῶν, καὶ χέρον ἕ-
 ξιον ποιεῖ ταῦτα, οἷς ἄν περὶ
 ἂν μὲν οὐδὲν πρὸς φρονί-
 ας φάνηται χέρον τὸ σώμα δὲ
 μὲν, ὅτι ἄν τῶν τυχόντων
 πρὸς φρονίαν Κυ. ἄλλοι γάρ. Κυ.
 οὐδὲν ἄρα φρονίαν, ἂ κακῶς ἐπὶ
 φρονίαν νομίζονται ἢ ἂν πονη-
 ραὶ προφρατὰ σώματῶν. Λν. ἔστι
 ταῦτα. Λν. πῶς οὖν, ἐπεὶ μοι,
 τούτων οὕτως ἐχόντων, αὐτῶν
 μου, καὶ φαυλίστας τὸν βίον,
 καὶ φῶς ἀθλιότητος Κυ. ὅτι μὴ Δία
 τῆς φρονίας, ἢ οὐ τιμῆς, καὶ
 τῶν θεῶν γὰρ ἐν μέσσοις κατα-
 πεθεκτότων, ἐν δὲ αὐτῶν ἀναδύ-
 σαστον πομπῶν ἡγάθα, ὡς
 τὸ ἕξιον ἡμῶς πρὸς αὐθονα,
 μὴ πῶς τῶν χεῖρων μόνον, ἀ-
 δὰ καὶ πῶς ἡ δολιχῶν, οὐ πάντων
 τούτων ἢ τῶν κακῶν ἄ-
 μοιρον ἢ ἂν, καὶ οὐδὲν ἐν μέλει
 ἐστὶν τῶν, ἢ ἄν μᾶλλον, ἢ τὰ θε-
 εία.

ptatem quoque tu tamen horū omnium aut maximæ saltē partis
 exers es, nec eorū quoquam frueris: nihilo certè magis, quàm
 EEE 4 fera.

LVC. Non videtur. CYN.
 Neque pedes ergo tegumento
 videntur egere, neque reli-
 quum corpus. Quippe si e-
 geret, malè haberent. Ege-
 stas etenim omnino mala, ac
 peius habere se facit, ea quæ
 buscunque adsuerit. At ne
 ali quidè deterius corpus vi-
 detur meum, quod quibus lis-
 cet cibis alitur. LVC. Ma-
 nifestum est id quidè. CYN.
 Nam nec vegetum esse, ro-
 bustumque si aleretur malè:
 mala siquidem alimenta cor-
 pus tabefaciunt. LVC. Ista
 quidem ita se habent. CYN.
 Quo pacto igitur, dic mi-
 hi, his ita se habentibus me
 arguis, vitiamque improbas
 meam, ac miseram predicat?
 LVC. Ideo per Iouem,
 quod cum natura (quam tu
 colis) ac superi terram in
 communi statuerint, ex ea
 multa nimirum ac bona edi-
 derint, ut nobis omnia supera
 essent abundè, non in neces-
 sitate modò, verùm in volu-

εία. σίνες μὲν γὰρ ὕδατος, ὅς
 παρὰ καὶ τὰ θεοεία· σιτῆ δέ,
 ὅπως ἄν ἐπίσκησ, ὡς παρὰ οἱ
 λυσιώ, ἀνυλὸ δέ ὕδρευ λυσιώ
 ἔκλυω ἔχεις ἄορτ· ἔσ πα-
 ραρκά σοι, καὶ ἄπειρ ἰάνοισ.
 ἔτι δέ ἰμάτιον φορέας, οὐδὲν
 ἐπιπέριερον ἀκλήρ. καὶ τοι
 εἰ σὺ τέτοις ἀρκυμῶν ὄρε
 θῶς φρονιός, ὁ θεὸς ἐκ ὄρθῶς
 ἐποίησε, τοῦτο μὲν, πρὸ βῆτα
 ποίησ· ἔμματα, τοῦτο δέ,
 ἀμπίλων ὕδνοιονε, τοῦτο
 δέ, τὸ ἄλλω παρασκυλὸ
 θουμασῶς ποικίλω, καὶ ἔ-
 λαορ, καὶ μέλι, καὶ τὰ ἄλλα,
 ὡς ἔλαρ μὲν ἡμᾶς σιτία παν-
 τὸ λαπὰ, ἔλαρ δέ ποτὸρ ἡ-
 δν, ἔλαρ δέ χύματα, ἔλαρ
 δέ ἀνυλὸ μαλακίω, ἔλαρ ἡ οἰ-
 κίας καλᾶς, καὶ τὰ ἄλλα πάν-
 τα θουμασῶς κατισκουασμέ-
 να. καὶ γὰρ αὐτὰ τῶν τεχνῶν
 ἔργα, δῶρα τῶν θεῶν εἶναι, τὸ ἡ
 πάντων τόπων ἡμᾶς ἀπιστη-
 μῶν, ἀθλιον μὲν, εἰ καὶ ἄλ-
 λος τινὸς ἀπιστημῶ, καὶ ἄπειρ
 οἱ

ve omnibus huiusce bonis privatum, id fuerit profectio miserum, etiam si ab alio quopiam priveris: quemadmodum

fera. Nempe aquam bibis, quam etiam bibunt fera: comedis verò quicquid offenderis, quemadmodum canes tum cubile nihilo melius canibus habes: quandoquidem granè tibi sufficit, quemadmodum illis: pallium prætereà circumfers: nihilo mentis dico decentius. Quamquam si tu his contentus, rectè sapias, tum Deus profectò nequam rectè fecit, primùm quòd oves effecit pingues, deinde vites dulcis vini feraces, ac reliquum deinde apparatus varietate mirabilem, & oleum, & mel, & reliqua omnia, ut nos haberemus, edulia quidem omni-gena haberemus, potum dulcem haberemus, pecunias haberemus, mollem lectum haberemus: prætereà pulchras domos, ac reliqua demum omnia mirum in modum præparata. Nam & ipsa quoque artium effectio deorum dona sunt. At vine-

modum

οἱ ἐν τοῖς δασμωτηείοις, ποδὸν
 ἀθλιώτερον, ἢ τις αὐτὸς ἐ-
 αὐτὸ ἀρσενόειν πάντων τῶν κα-
 λῶν, μανία τε ἢ δὴ τὸ τοῦ γε-
 φῆς. K. ἀπ' ἴσως ὀρθῶς λέγεις.
 ἰκάνο δέ μοι εἰπὲς, ἢ τις ἀν-
 ὄρος πλεῖσιν πεθῆσθαι καὶ φι-
 λανθρώπως, ἢ τι τε φιλοφρόνως
 ἰσιῶντι, ἢ ἔξνίσοντι, ἢ πολε-
 λὸς ἅμα ἢ πανδιδασκῶν, τοὺς
 ἢ ἀδελφεῖς, τοὺς ἢ ἑρῶμενους,
 ἢ ἅπαντα παραθεῖντι, ἢ πολε-
 ἢ ἢ πανδιδασκῶν, πάντα ἀρπάζ-
 ζοι ἢ πάντα ἰσοῖοι, μὴ τὰ πη-
 σίον μόνον, ἀλλὰ ἢ τὰ πόρρω,
 τὰ τοῖς ἀδελφοῖσι παρεσκευα-
 σμεῖνα, ἢ γυμνάσιον αὐτὸς, καὶ
 ταῦτα, μίαν μὲν κοινίαν ἢ-
 χωρ, ὀλίγων δέ, ὡς τι παρῆ-
 ναι διόμην, ἢ πὸ τῶν πολε-
 λῶν ἢ πηρὶ τῆς σάξας μένον, ἢ
 οὐτὸ ἢ ἀνὴρ ποῖός τις δοκῶ
 ἢ εἶναι, ἀρὰ γέ φρονιμος; Λυ.
 ἢ ἐμοί γε. K. τίς, σάφρωρ;
 Λυ. ὅδε ἔστι. K. τί δέ, δέ
 τις μετέχωρ τῆς αὐτῆς ταύτης
 παπίσης, τῶν μὲν πολε-
 καὶ

modum hi qui seruantur in
 vinculis: longè verò mise-
 rius, si quis ipse sese omnibus
 bonis priuet. Nam ea demum
 manifesta insania est. CYN.
 Et rectè quidem fortasse di-
 cis. Verùm isthuc dic mihi:
 Si quis diuite quoquam ala-
 crier atque humanè, quin
 prolixè quoque exhibente
 conuiuium, tum hospites ex-
 cipiente & multos simul, &
 omnigenos, alios quidem im-
 becillos, alios autè robustos:
 deinde apponente multa at-
 que omnigena: si quis, in-
 quam, omnia corripiat, o-
 mniàq; deglutiat, nō ea tan-
 tùm quæ vicina sunt, sed ea
 quoque quæ procul absunt,
 preparata videlicet inualis-
 dis, ipse tamen valens, cùm
 vnum duntaxat ventrem ha-
 beat, nec multis vt nutriatur
 indigeat, diutiùs tamen
 quàm alij multi immoretur:
 hic vir cuiusmodi tibi vide-
 tur esse? probùsne? LV C.

Non mihi quidem CYN.

Quid verò, num temperans? LV C. Ne id quidem. CYN.

Quid verò si quis eiusdem mense particeps, multa illa

EEB 5 acva.

καὶ ποικίλων ἀμενῶν, ἔρ δὲ
 τῶν ἔργων καμψίων ἰωίως
 ξάμψῳ, ἰκανῶς ἔχωρ πῶς
 πλὴν ἑαυτοῦ χεῖραν, τῶν ἰδίῳι
 λογισμῶν, καὶ τὰ μόνον χεῖρα
 τῶν, τοῖς δὲ ἀπομοῖς οὐδὲ πρὸς ἡ-
 ποι, τῶν οὐκ ἠγῆ σαφρονέ-
 στρον καὶ ἀμένω ἄνθρα ἑ-
 κείνου; Λυ. ἔγωγε. Κυ. πότε-
 ρον οὐρ σωίνης, ἢ ἐμὲ Αἰάλε-
 γαρ; Λυ. τὸ ποῖον; Κυ. ὅτι
 ὁ μὲν θεὸς τῶν ξενιστρῶν καπῶς
 ἐκείνῳ ἰοικε, παρατιθᾶς ποῖον
 δὲ καὶ ποικίλα καὶ παντο-
 σταπᾶ, ὅπως ἔχουσιν ἀρμό-
 ζοντα, τὰ μὲν ὑγιάνουσι, τὰ
 δὲ νοσοῦσι, καὶ τὰ μὲν ἰσχυ-
 ροῖς, τὰ δὲ ἀδυνούσι, οὐχ
 ἵνα χεῖρα ἀπασιν πάντων,
 ἀλλ' ἵνα τοῖς κατ' ἑαυτοῦ ἑ-
 κασῳ, καὶ τῶν κατ' ἑαυτῶν,
 ὅτε πρὸ ἄν τῶν μοδισα
 διόμψῳ. ὑμεῖς δὲ τῶν διὰ
 πλυσίαν τε καὶ ἀπρασίαν ἀρ-
 πάσονται πάντα, τὰ μὲν μάδισα
 ἰοίκατε, πᾶσι χεῖρα ἀ-
 ξιοῦντες, καὶ τοῖς ἀπαντα-
 χού,

per insatiabilitatem atque incontinentiam omnia corripit,
 referitis, ut qui rebus uti velitis omnibus, & undecunque
 partis,

ac varia negligat, unoquo-
 piam ex his quae proximè
 apponuntur, electo, cum sa-
 tis in suam habeat neces-
 sitem, id decenter edat, eò-
 que solo utatur: cætera illa
 ne respiciat quidem, an non
 hunc temperatiorem & mes-
 liorem virum illo putabis?
 LVC. Ego certè. CYN.
 Virum ergo iam intelligis,
 an me oportet dicere? LVC.
 Quidnam? CYN. Quòd
 Deus illi quidem pulchrè
 conuiuium instruenti simi-
 lis est, ut qui apposuerit
 multa ac varia atque omnis
 gena, vii essent, quae cuique
 conuenient, alia quippe va-
 lennibus, alia rursus ægro-
 tantibus, atque alia quidem
 robustis, alia verò muali-
 dis: non ut omnibus utamur
 omnes, sed ut his utantur
 singuli, quae suae cuiusque
 naturæ conueniunt, & ex
 his ipsis, quacunque re ma-
 ximè quæque indigere con-
 tingerit. At vos illum qui

ἰσὺς μὴ τοῖς παρ' ὑμῶν μό-
 νον, οὐ γὰρ, οὐ θαλασσο-
 πῶν καθ' αὐτοὺς ἀντορμη-
 νομίζονται, ἀλλ' ἅπ' ὅσων
 ῥάτων γῆς ἐμποροπόροι
 τὰς ἡδονὰς, καὶ τὰ ξυ-
 νὰ τῶν ἐπιχωρίων ἀπὸ πῶ-
 τιμῶντος, καὶ τὰ πολυτε-
 λῆ τῶν ἀντελῶν καὶ τὰ δυ-
 σόρισα τῶν δυσορίων,
 καὶ ὁλοῦ θ', προήματα καὶ
 κακὰ ἔχον μᾶλλον ἐβίον-
 τῶν, ἢ διὰ πραγμάτων
 ἴσιν. τὰ γὰρ δὴ ποικίλα καὶ
 τίμια, καὶ ὀφθαλμικὰ πα-
 ρασκωάσματα, ἐφ' οἷς ἀ-
 γάμεθε, εἴθε ποικίλῃς ὑμῶν
 ταῦτα λακοδομονίας καὶ
 ταλαιωρίας παραγίγνται.
 σκόπει γὰρ, ἢ βούλει, τὸν
 πωλῶντον, χρυσοῦν καὶ
 τὸν ἀργυροῦ σκόπει τὰς
 οἰκίας τὰς πολυτελεῖας· σκό-
 πει τὰς ἰαδύτας τὰς ἐ-
 σπουδασμύνας· σκόπει τὰ
 τοῦτοις ἀκόλουθα πάντα,
 πόσων πραγμάτων ὅσιν ἔ-
 σιν, πόσων πόνων, πό-
 σων λιπυῶν μᾶλλον ὅ, αἰ-
 μάτος καὶ θανάτου, καὶ εἴθε πο-
 ρεῖς ἀνθρώπων πόσων, οὐ μόνον ὅτι πλείοντος ἀπόδωται εἴθε
 ταῦτα

partis, non solis contentis
 presentibus, existimantes
 propriam quidam neq; ter-
 ram, neque mare sufficere,
 sed importantes ab ipsis of-
 que terræ finibus voluptas
 ies, patrijsq; rebus peregris
 na preferentes, sumptuosasq;
 frugalibus, atque ea que
 difficile comparantur, his
 que sunt comparatiu facilias
 in summa, denique molestias,
 malaq; potius eligentes,
 quam absque molestijs vine-
 re. At isti quidem plurimè
 ac preciosi beatijs appara-
 tus, quibus exultatis, per mas-
 gnam ad vos miseriam, æ-
 rumnamq; perueniunt. Au-
 rum ipsum tam optabile,
 si libet, argentumq; con-
 sidera: domus considera
 sumptuosas, vestes operosas
 considera: atque eius gene-
 ris omnia, quanto negocia
 emuntur, quot laboribus pes-
 riculis, imò sanguine ac cæ-
 de, quantoq; hominum inte-
 ritu: non ideo solum, quòd
 dum

ταῦτα ποιοῖ, ἢ ἡγνῶν καὶ
 ἀμυρογῦντων, δεινὰ πάσχου-
 σιν, ἀπ' οὗ καὶ πολυμάχου
 ἔστι, ἢ ἐπιβόουτα ἀπλοῖς
 ἐξ ἰαῦτα, φίλοις φίλοι, ἢ πα-
 τράσι πατρῶν, ἢ γυναικὶς ἀν-
 θράσιν, ἔτος οἶμα καὶ πλὴν Βε-
 εφθάλω, ἐξ τὸν χυσοῦν, πῶ-
 δῶνα τ' ἀνδρα, ἢ ταῦτα μὲν
 ὅτι πάντα γίνεται, τ' μὲν ποι-
 κίλων ἰματίων ἕδιστί τι μάκ-
 κων δάκτυλων ἀμυροῦν, τ' ἢ
 χυσοῦν οἰκίων οὐδὲ τί τι
 μάκκων σκεπασῶν, τ' ἢ ἰκπο-
 μάτων τ' ἀργυροῦν ἐκ ἀφελῶν
 των τὸν πόδων, οὐδὲ τ' χυσοῦν
 ἔκ τ' ἰκποῦντων αὐτῶν κλινοῦν
 τ' ὑπνοῦν ἡδίων παρεχομένων
 ἀπ' ὄψα ποικίλων, ἐπὶ τ' ἰκπο-
 φαντίων ἡλίων, ἢ τ' πολυῶν
 λῶν σρωμάτων τὰς ἀνδράμο-
 νας ὑπνοῦ λαχῆρ ἕδων ἀμυροῦν.
 ἔτι δὲ καὶ αἱ παντοδαπὰ περὶ
 τὰ βρώματα παραμαίταια τρέ-
 φουσι μὲν ἕδων μάκκων, λυμῶ-
 νουται δὲ τὰ σώματα, ἢ τοῖς
 σώμασι νόστος ἰμφοῖσι. τί δὲ
 δῆλόν ἐστι, ὅτι τ' Ἀφροδισίω
 ἔνεκα

nerant. Quid autem dicere attinet, libidinis gratia quam

dum nauigant, propter ista
 pereunt complures: ac dum
 quaerunt, parantq̄, grauius
 perferunt: sed ob id quoque
 quòd digladiationes multas
 pariunt, quodq̄ ob ea insidi-
 antur inuicem, & amicis
 amici, & parentibus liberi,
 & maritis coniuges. Sic opi-
 nor Eriphylen quoque auri
 gratia prodidisse maritum.
 Atque haec quidem omnia
 sunt, quum tamen vestes il-
 lae variae nihilo magis quic-
 quam queant calefacere, au-
 rataq̄ illa aedificia nihilo
 prorsus magis tegant, nec pos-
 cula illa argentea potui quic-
 quam magis conducant. Sed
 nec aurei illi, nec eburnei is-
 tem lectuli, somnum suauio-
 rem praebant: imò videbis
 frequenter in eburneo lecto
 sumptuosisque stromatibus,
 beatis illis somnum contin-
 gere non posse. Praeterea o-
 mnigene illae circa edulia
 cura, nihilo magis alunt,
 quin tabesciunt potius cor-
 pora, iisdemq̄ morbos inge-
 nerant.

ἔτι καὶ πρῶτα μοῖρα ποιοῦσι τε,
 καὶ πάσχομεν οἱ ἄνθρωποι, καὶ
 τοῦ ῥάδιον ἐβραπώμεν ταύτην
 πλὴν ἐπιθυμίας, ἀ μὴ τις ἐθέ-
 λῃ προφῶν, καὶ ὅτ' ἐς ταύτην
 ἡ μανία καὶ ἀφροσύνη φάνηται
 τοῖς ἀνθρώποις ἀρκούν' ἀπ'
 ἡδονῆς καὶ ὄντων τῶν χεῖρων ἀ-
 ναστρέφουσιν, ἐκαστὸν χεῖρῶν
 περὶ δὲ μὴ πείθεσθαι, ὡς περὶ
 τις ἀπὸ ἐμάξευς ἐθέλοι τῆ ἐπι-
 θυμίας, καὶ ἀπάγει ἀμε-
 ξη. Λυ. καὶ τίς οὗτος, Κυ. ὑμεῖς,
 οἱ τοῖς ἀνθρώποις ἄτι ἐπιθυ-
 μίαις χεῖρα. ἐκαστὸν δὲ αὐτὸς
 ὡς περὶ ἀμεξίας τὰς ἐπιθυμίας,
 τοῖς πρῶτοις ἀγερν, αὐτοῖς δὲ
 ἄνα κατὰ κείθε προφῶντες, καὶ
 ἐκαστὸν ὡς περὶ ὄντος, ὡς χεῖρα
 τὸς ἀνθρώπους, ταύτην, ἀπὸ
 μὴ ταύτην πείθεσθαι ἐκαστὸν
 τῶν, καὶ οἱ ταῦτα μάχιστον ποιοῦ-
 ντες, μάχιστον μακαρίζουσι. οἱ δὲ
 τοῖς ἐπίθεσι, καὶ μὴ προφῶν χεῖρα
 ἄλλοι μόνον, ἀπὸ καὶ βραπώμεν
 ἀναμάχοι δὲ αὐτὸ οἱ γὰρ εἰσιν
 οἱ τῶν πορφύρων βαπτύουσιν, ὅ

καὶ

alimentis utuntur, verum timeluras etiam quasdam ex
 his machinantur, eos dico qui purpuram tingunt: nonne

et hi

tas molestias mortales et
 faciunt, et patiuntur: quan-
 quam facile est isti cupidi-
 tati mederi, nisi quis velit
 indulgere deliqui. At ne
 hæc quidem insania corru-
 ptelæque sufficere videtur
 mortalibus, sed iam rerum
 etiam usum perueriunt, sin-
 gulis rebus ad id venies,
 ad quod minimè parate
 sunt, quemadmodum lecto
 si quis vii carpenti loco ve-
 lit, ac tanquam curru LVC.

Quisnam is est? CYN.
 Vos, inquam, qui homini-
 bus tanquam iumentis uti-
 mini. Nam eos iubetis, ut
 lecticis tanquam currus in
 ceruicibus ferant. Ipsi ve-
 rò in sublimi residetis de-
 licati, atque illinc homi-
 nes perinde tanquam asi-
 nos aurigamini, imperan-
 tes ut hæc, non illæ eant:
 et qui hæc facitis maxi-
 mè, eisdem maximè beati vi-
 demini. Tum hi qui piscei-
 um carnibus non tantum ut

χι ἢ αὐτοὶ παρὰ φύσιν ἡδύται
 τοῖς ἑ θεῖς κατασκευάσασσι;
 Δν. ἢ Δία. Δαύτατα ἔβηθ.
 κλαυ, ἐκ ἐπιδοχὸν μόνον τὸ τῆς
 πορφύρας ἡρέας. Κν. ἀπὸ ὅ
 πῶς τὸ γέγονεν, ἰπὰ καὶ τῷ
 κρητῆσι δαύται ἄρ τις βιασὶ
 μῦθ, ὡς περ χηρὰ χησα.
 εὐαι πάλιν οὐ πῶς τὸ γέγο.
 νεν. ἀπὰ ἔβη πῶς ἕψασαν
 τὴν τῶταρ τις λαοδαιμο.
 νιαρ ἀπὸ θεῶν δαύται ἄρ; ὡς
 σαύτη τις ἰσι. σὺ δέ μοι; διότι
 τι μὴ βούλομαι ταύτης με.
 τίχην, ἰκαλῆς; ἴσθ δ, ἡα.
 θεῶν ὁ ἰόσμιθ ἐκένθ,
 ἀρχίμηνθ τοῖς κατ' ἐραυ.
 τῶν ἢ τοῖς ἀπικεῖσθ τοῖς χε.
 μῦθ. τῶν δέ ποικίλων καὶ
 παντοδαιμων ὄν ἐπέμηνθ.
 ἡἄματα θεῶν βίον, βρα.
 χίον διόμηνθ, καὶ ὄλιγας
 χεῖραςθ, ἡονθ ὅτι ἴπρ. λιν.
 δαυδύσιν οἱ θεοὶ ἢ ἑ θεῶν
 εἶναι χερονθ, ἡατὸ γι τῶν
 σὸν λόγον ὁ δὲ γὰρ ἔβηθ ἡονθ.
 ἴνα δέ καταμάθης ἀνεβῆθε.
 ρον, τό, τι ὄλιγαν καὶ τὸ πολ.
 λῶν

Et hi præter naturam his
 untur quæ à deo preparatæ
 sunt? LVC. Non per Io.
 uem, siquidem tingere etiam
 potest, non comedi tantum,
 purpura caro. CYN. At
 non in id tamen natus est.
 Nam & craterè quispiam,
 si præter naturam detorque.
 at, olle loco posset uti, nec
 in id tamen paratus erat.
 Sed quo pacto posset quis.
 piam vniuersam illorum in.
 felicitatem percurrere, quæ
 tanta est? At tu me quoque
 quod nolo eius esse parti.
 cept, incusas: viuo ego tamen
 quemadmodum modestus il.
 le, his videlicet duntaxat, ve.
 scens, ac frugalissimis vtens:
 varijs verò illis atque omni.
 genis minimè inhians. Ac de.
 inde quum paucis exeam, ac
 minimè multis vitæ, feris
 nam tibi videor vitam viue.
 re. Atqui hac ratione tua
 Dij profectò in periculù ve.
 niunt, ne & ipsi sint feris e.
 tiam deteriores, quippe qui rei nullius indigent. Verùm ut
 exactiùs intelligas, cuiusmodi horum vitumq; sit, vel paucis
 videlicet

ἡδὴν δέσθαι, ποῖόν τι κἀτι-
 ρόν ὄπιν, κύνόβιν, ὅτι κλον-
 ται πλοῦτων, οἱ μὲν πᾶσι
 τῶν πλεόντων, αἱ καὶ γυναι-
 κες τῶν ἀνδρῶν, οἱ δὲ νοσῶντες
 ἢ ὑγιαίνοντες, καὶ θάλασσαν, παν-
 ταχῶς τὸ χεῖρον ἢ κρείττον
 πλοῦτων δέσθαι, ἢ τὸ εἶναι, θεοὶ
 μὴ οὐδὲν, οἱ δὲ ἔργισθαι θεῶν,
 ἐκχρησθῆναι κλονταί. ἢ νομίζεις
 ἢ Ἡρακλῆα, τῶν πάντων ἀν-
 θρώπων εἶσεν, θεῶν δὲ ἀνδρα
 καὶ θεῶν ὁρθῶς νομισθῆναι, ἢ
 κακοδαμονίαν πεινοσῆναι γυ-
 μνόν, δίκμα μόνον ἔχοντα,
 καὶ μηδὲν τῶν αὐτῶν ὑμῖν
 εἰδόμενον; ἀλλ' οὐ κακοδα-
 μων ἢ κἀν, ὅς καὶ τῶν
 ἄλλων ἀπώμωκ τὰ κακὰ
 οὐδ' αὖ πύγης, ὅς γὰρ καὶ θεο-
 δάτης ἔργον. ἢ ὅτι ὁρ-
 μίσεις, ἀπανταχοῦ πωλύ-
 ταν ἐκράτη καὶ οὐδὲν τῶν
 τότε ἐπίτευχον ὁμοίᾳ οὐδὲ
 κρείττον ἰαυτοῦ, μὴτι πω-
 λὺς ἀνθρώπων ἀπώμωκ. ἢ
 οὐδὲν σφωμετων καὶ ἴπο-
 θυμάτων ἀπώμωκ ἔχων,
 καὶ

videlicet egere, vel multis
 considera quòd pluribus e-
 gent primum pueri quàm
 adulti, deinde mulieres quàm
 viri, tum ægroti quàm sa-
 lentes: atque omnino in sum-
 ma, inferiora quælibet præ-
 stantioribus plurium indis-
 gent. proinde Dii omnino
 nullius egent rei: qui verò
 ad deos accedunt proximè,
 quàm minimis egent. An
 Herculem putas omnium
 hominum præstantissimum,
 quippe diuinum virum,
 acumque rectè creditum,
 miserum tunc fuisse, quum
 circuiret nudus, pelle dun-
 taxat indutus, harum rerum
 nostrarum nihil desiderans?
 At ille miser profectò non
 erat, quippe qui miseriam
 ab alijs propulsabat: neque
 rursus pauper, qui terra
 marique dominabatur. Nem-
 pe quocumque intendisset
 impetum, omnes quaquaer-
 sum superat: nec in quæ-
 quam sui temporis incidit

quis vel æquarit unquam, vel vicerit, quoad ex humani
 excessit. At tu illi stromata putas calcæosque desuisse, atque

ὄψωνα πείθειν. ἐκείνος
 ἐρέτω ἡλιώ τὸς παλαιός, ἢ
 ἐκείνος μιμᾶσθαι βέλομαι. τὸς
 ἢ καὶ ὁ ἡλιώ τ' ἑαυμάσῃς ταύ
 της ὠδαιμονίας, λέω ἔχου καὶ
 περὶ τῆς καὶ ἰδιότητας, καὶ
 καίνουσι καὶ ψιλῶν ὡς
 τ' ὁ σώματι ὅτι μὲν, ἢ μὴ δὲ τ'
 ἀπὸ ῥήτων ἔδωκεν, ἢ ἑφ' ἑνὸς, ἔ
 χου ἰδιότητος. ὄψωνα δὲ μοι
 τὸς μὴ πόδας ὀπλων ἰσάων
 ἔδωκεν ἑφ' ἑνὸς, ὡς πρὸς φασὶ
 Χείρωνος. αὐτὸς δὲ μὴ δέιδου
 σρωμάτων, ὡς πρὸς ἰδιότητος.
 ἔτε προφῆς δέει πολυτελοῦς
 μᾶλλον, ἢ οἱ κλυοῦσι. ἀν δὲ μοι,
 γλυκὺ ἢ ἄπασαν, ἀντὶ αὐτῶν
 καὶ ἔχου, οἶνον δὲ, τ' ἰσόμορον
 νομίζου, προφῆς ἢ ἀρεῶν, πλὴν
 ῥᾶς ποσειδῶνα. χροῶν ἢ ἢ
 ἀρεῶν μὴ διαβέλω, μὴ οὐκ
 ἔχω, μὴ τ' ἔμω φέλω μὴ
 δέει. πάντα ἢ τὰ κατὰ τοῖς
 ἀνθρώποις ἐκ τούτων ἐπιθυ
 μίας φύονται, ἢ ἄσασι, ἢ πῶς
 ἂν μοι, ἢ ἐπιθελοῦ, ἢ σφαγῶ.
 ταῦτα πάντα πηγὴν ἔχει πλὴν
 ἐπιθυμίας ἢ πλάου, ἀν
 ἡμῶν

piditate nascuntur, & seditiones, & bella, & insidia, & cas
 dei. Hæc omnia fontem habent plus habendi cupidinem. At-

FFF

hæc

barbam adiunxit. Illos igitur ego amulor, veteres ma
 quam illos imitari volo. hu
 ius vero tempestatis homines
 non amulor mirabilis huius
 felicitatis nomine, quam in
 epulis & vestibibus habent, dum
 poliunt ac lauigant singulas
 corporis partes, ac ne secre
 tiorum quidem villam, ita ut
 instituit natura dimittentem.
 At mihi certe pedes opto, ut
 nihil equis differat, quales
 Chironi fuisse ferunt. Tum
 vi ipse stromatis non egeam
 more leonum: nec cibo egeam
 magis exquisito quam canes.
 Contingat præterea mihi, ut
 terra quævis mihi per se pro
 cubili sufficiat. Domum ve
 ro ut mundum hunc existimem.
 alimenta demum ut
 ea deligam, quæ facillimè
 comparari possunt. Aurum
 vero argentiūque ne desi
 derem nunquam, neque ego,
 neque meorum amicorum
 quispiam. Omnia namque ma
 la inter homines ex horum cus

χαμῶν Θ' Ἰ, ἀχόρῳοι θέρος,
 θέρος δ' ἰ, χαμῶνα, ἢ καὶ μάλο
 ἦν, ῥίγ Θ', ῥίγες δ', καὶ μα,
 καθάπερ οἱ νοσῶντες δυσάρε-
 σοι ἢ μεμψίμοιροι ὄντων ἀε-
 τία δ' ἐκείνοις ἦν, ἢ νόσος Θ', ἢ
 μῦρ δ' ὁ πρός Θ'. ἡ ἀπάλα δ' ἢ
 μάς μετατίθεισά, ἢ ἔπανορ-
 θῶν τὰ ἡμέτερα ἀδύλοισ ἐπι-
 τιμῶν, καὶ αὐτὸς βελωπομήοις
 ποικίλοις, περὶ ὧν πρῶτον οἶον,
 αὐτοὶ ἀσκήσιοι ὄντων περὶ τῶν
 ἰδίῳ, καὶ μηδὲν αὐτῶν κείσθαι
 καὶ λογισμῶ ποιοῦντων, ἀπ' ἑς
 τα καὶ ἐπιθυμία. ὧν ἄρ' οὐκ ἔ-
 σθ' ἡμῶν δὲ φέρει τὴν ἀπὸ χρε-
 μᾶρ ἔξω φερομένην, ἐκείνοι τε
 ἦν, ὅπως ἄρ' οἱ τὸ ῥέμμα, ἐκεί-
 φέρουσαι, καὶ ἡμῶν, ὅπως ἄρ' αὐ-
 ἐπιθυμῶν, πᾶσιν δ' ἀπαρα-
 πλῆστον τι, ὃ φασι παλᾶν τις
 να ἔφ' ἵππων ἀναβάντα καὶ
 νόμῳ, ἀρπάζας ἦν αὐτ' ἔφε-
 ρον ἄρα ὁ ἵππος Θ', ὃ δ' ἐν ἑ-
 κατακλιῶν, τὸ ἵππος θείον Θ'
 ἰδύσασθαι. καὶ τις ἀπαντήσας,
 ἠρᾶτοσιν αὐτῶν, ποίαν ἄπει-
 σον, ὃ δ' ἔπειρ, ὅπως ἄρ' τῶν
 δλοκᾶ, δλοκῶν τὸν ἵππον.
 quidam verò cūm occurrisset ei, rogavit quonam tenderet.
 hic respondit, quocumque huic videtur, equum demonstrans.

hyeme quidem optates aesta-
 tem, aestate rursus hyemem :
 atq; in calore frigus: in frigo-
 re vicissim calorem: quemad-
 modum agrotantes, morosi
 semper & queruli: quod in il-
 lis quidem facit morbus, in
 vobis verò mores. Atq; hæc
 ita quæ sint, iam nos in vitam
 vestram traducere æquū cen-
 setis, nostramq; corrumpere,
 quæ sæpè malè consulta sint
 quæ faciis, ipsiq; sitis in ves-
 stris ipsorū negotiis minime
 circūspectū, nihilq; eorū iudi-
 cio ac ratione sed cōsuetudi-
 ne cupiditatis faciatis. Quā-
 dobrem nihil profectò differ-
 tis vos ab his qui torrente fe-
 rantur. Illi quippe quocumq;
 fluxus intenderit, eò rapiuntur:
 & vos iidem quocumq;
 libidines. Ac similiter quidē
 vobiscum agitur, ut cū quō-
 dam qui equum insanum a-
 scenderat, equus igitur vi-
 rum corripens abstulit. hic
 verò amplius iam desilire es-
 quo currente non poterat.
 Quod

καὶ ὑμᾶς ἄν τις ἑρωτᾷ, ποῖ
 φέρεσθε, τὰ ληθῆ ἑθελούτω λέ-
 γειν, ἑρεῖτε ἅπλως μὴ, ὅπως περ
 ἄν τὰς ἐπιθυμίας δλουῖ, κα-
 τὰ μέν Ὁ δ, ὅπως περ ἄν τῆς
 δλουῖ, ποτὲ δ, ὅπως τῆ δόξῃ, πο-
 τὲ δ αὖ, τῆ εὐλοκιδείᾳ ποτὲ
 δ ὁ θυμὸς, ποτὲ δ ὁ φόβος,
 ποτὲ δ ἄλλο τι τοῖσδε ὑμᾶς
 ἐκφέρειν φράσεται. ἢ ἦρ' ἐφ' ἐς
 νὺς, ἀπ' ἐπὶ σκοπῶν ὑμῶν γέ-
 ῖπρον βεβηκότων, ἀποτι ἀν-
 λων, καὶ μαννομήων πάντων
 φέρεσθε. τοιαυτῶν ἐκφέρεισιν
 ὑμᾶς εἰς βάραθρα καὶ ἕρμη-
 νός. ἴσ' ἂν ὑδ' αὖτως, πρὶν πε-
 σῆν, ὅτι περσῆσαι μέλει, ὃ ἢ
 τεύων οὐτ' ὅ, οὐ καταγλα-
 τε, καὶ ἡ κόμη, καὶ τὸ σχῆμα
 τὸ μὲν, τηλικαύτων ἔχει δὴ
 ναμιν, ὡς ἴε παρέχον μοι σῆν
 ἐφ' ἰουχίας, καὶ πρᾶσσοντι ὁ-
 τι βέλομαι, καὶ σωδόντι εἰς
 βέλομαι. ἦ ἦρ' ἀμαθῶν ἀν-
 θρώπων καὶ ἀπαυδαύτων ὑδ' εἰς
 ἄν ἑθελοι μοι περσῆσαι ὅσα τὸ
 σχῆμα οἱ ἀμαλακοὶ ἢ πάνυ
 πώρρωσθην ἐκτρέπον, περσῆσαι
 οἱ δ' οἱ λομψότατοι καὶ ἐπια-
 κέστω.

procul, declinant : congregiuntur verò scitissimi atq; mode-

FFF 3 scitissimi,

Quòd si vos quisquã roget,
 quò feramini: si verum vultis
 dicere, dicetis in vniuersum
 quidem, quocunq; videatur
 affectibus: sigillatim verò,
 interdum quocunq; volupta-
 ti, interdum quocunq; ambi-
 tioni, interdum rursus quò lu-
 cri studio. Quin interdum ira,
 interdum metus, interdum a-
 liud quippiã huiusmodi vos
 auferre videtur. Neque enim
 vnum duntaxat equum vos,
 sed multos insilientes, nunc
 hunc, nunc illũ, furiosos qui-
 dem omnes, auehimini. aue-
 runt ergo vos in barathrum,
 ac prærupta: vos tamẽ prius
 quã cadatis, casuros vos esse
 nesciitis. At hoc deiritũ pala-
 lum, quod vos ridetis, co-
 mæq; habitusq; meus tantam
 habet vim, vt vitã mhi quie-
 iam præbeat: vitã agam quie-
 quid volo, verferẽs cum quib-
 us volo. Nemp̃ ex indoctis
 atque incruditis hominibus
 nemo me adire voluerit, ob
 hunc habitum: at molles e-
 tiã qui sunt, adhuc admodũ

αἰσῶσι, καὶ ἀρετῆς ἐπιθυμῶν
 τῶν, οὗτοι μάλιστα μοι πείσασ-
 σι τοῖς θεοῖς τοῖς τοῖς ἐγὼ χαίρω
 σωθῶν. ὄφρα δὲ τῶν ἱερῶν
 μύθων ἀνθρώπων ἢ θεῶν
 πᾶσιν, τὸς δὲ χρυσὸς ἐφάνης, καὶ
 τῶν πορφύρας, τύφω νομί-
 σω, καὶ τῶν ἀνθρώπων κατα-
 γελῶ, ἵνα ἢ μάθης περὶ τῆς χά-
 ματ' ὅτι, ὡς ἂν ἀνθρώποι πόνησον
 ἀγαθοῖς, ἀλλὰ καὶ θεοῖς περὶ-
 πουλοῖς, ἵππερα καταγαλῆς αὐ-
 τε, σκεψαί τὰ ἀγάλματα τῶν
 θεῶν, πότερὰ τοῖς δουραῖσι ὁ-
 μοίως ἔχων ἤ μιν, ἢ ἡμοί, καὶ
 μὴ μόνον γε τῶν Ἑλλήνων,
 ἀλλὰ καὶ τῶν βαρβάρων τὸς
 παῖδες ἐπισκοπῆ πειθῶν, πότερ-
 ρον αὐτοῖς οἱ θεοὶ ἰσομῶσι, καὶ
 ἡσῶσι, ὡς ἐγὼ, ἢ καθάπερ
 ἡμῶς, ἐξυρυμῶσι πλάττουται,
 καὶ γράφουται. καὶ μὲν τοῖς καὶ
 ἀχίτωνας ὄψα τοῖς πομπῶς, ὡς
 περὶ μὲν, τί ἄρ' οὐδ' ἔτι βελμῶν
 περὶ τὸς τῶ στήματ' ἡλί-
 ζην, ὡς φάσιν, ὅποτε καὶ
 θεοῖς φαίνται
 περὶ πορ:

stissimi, & qui virtutem con-
 piunt, hi potissimum con-
 gredimur necum. horum
 ego consuetudinem de-
 ſtor. Eorum verò fores quæ
 homines vocantur, nō obser-
 uo, tum coronas aureas ac
 purpuram pro fastu habeo,
 atq; homines ipsos derideo.
 At ut cultum hęc intelligas,
 non bonos modò viros, sed i-
 psos etiam deos decere, atq;
 eum deinde, si libet, irrideas,
 deorū statuas considera, viri
 videantur, vobisne an mihi
 similiores. Neq; Græcorum
 solùm, sed barbarorū etiam
 templa circumspectas, virum
 ipsi dñj, ut ego, comati bar-
 batiq; sunt, an quemadmodū
 vos, rasi finguntur atque pin-
 guntur. Quin plurimos etiã
 sine tunicis conspicias, ut me
 nunc esse vides. Quo pacto
 igitur audeas posthac hunc
 habitum vitio dare, quum
 deos etiam decere vi-
 deatur.

GILBER-

Dialogus hinc
 cum Cynico
 nam delictorum
 actionem eadem
 pietatem, deniq;
 dicit. D. Ioan.
 comparabilis. no-
 quendam, quam
 est inferet. De
 vna Antilhenis
 conditione, ubi
 Antonom Epit.
 Cynici appe-
 quod obuios quæ
 vana, more can-
 Cynicos dicitur
 abrogatione
 equidem dicitur
 delectatur: Ga-
 que canina iplos
 Quis nam
 ne omnia nec pro-
 ppositi, unde in
 in mala. J. G. G.
 implere. c. An-
 som sunt. Hinc
 ne qna. Epit.
 in Hericū T.
 iprosus. d. B.
 oportet in b.
 tantum esse pro-
 dicitur. & Iuani
 sui suo decere,
 in multisim

GILBERTI COGNATI
ANNOTATIONES.

ARGUMENTVM.

Dialogus hic lepidissimus asperam partuq; contentam Cynicorum vitam defendit, mollem atq; enervatam deliciarum hominum luxuriam reprehendit: nec non eadem opera temperantiam, frugalitatem, simplicitatem, denique arctam illam atque angustam vitam laudat. D. Ioan. Chrysostomus, vir planè sanctus & incomparabilis, non veritus est eius partem in Homiliam quandam, quam in Ioannis Euangelium commentatus est, inserere. De Cynicis verò habes apud Laërtium in vita Antisthenis & Diogenis: Lucianum in Vitarum venditione, vbi notantur quasi *ὀλακλωϊτες* & *δὲ κινωϊτες* Arrianum Epist. *Ἐπὶ κινωϊσμῷ*, & Athenæum Dipnosop. 13. Cynici appellati sunt, siue ob sordidam vitam, siue quod obuios quosq; conuiciâtes mordeât & mēdicato viuant, more canum. Augustinus canina inuercundia Cynicos dictos putat: ob quam etiam ipsos à decori disputatione in Offic. Cic. excludere videtur. Laërtius quidem *ἀπὸ τῆς σκουμυγίας* hanc nominationem ortam esse testatur: Gal. *ἔρισις*. Alij ab allatratu & mordacitate canina ipsos putant.

a **Q**UID NAM inopia.] *Inops dicitur, qui solus est, qui nec amicos nec propinquos habet, quorum ope. i. auxilio utari se possit, unde inopia sepe in eadem re dicitur.* b *Egestas omnia mala.*] *Egestas solet homines facilius ad scelera perpeccanda impellere.* c *Artium effecta Deorū dona.*] *Artes Dei donum sunt. Hippocrates: Artes deorum dona sunt, homines naturę opera. Epist. an senatum Abderitarum. Apud Philostratum in Heroicis Palamedes artium & literarum inuentionem dijs tribuit.* d *Barbā & comā nutr.*] *Tam sacri q̄ prophæti scriptores in barba præcipuum decoris & ornamenti argumentum esse prodiderunt. Ita Cynicus hic ponit & barbam viro demere & leoni tondere in bar, detractio videlicet vtrique peculiaris suo decore.* e *Mollicie ra.*] *Lucretius atq; Varro scribunt mulierem à mollicie dictam.*